

Denkt er aan, dat de vrijheid en onafhankelijkheid van onzen stand ernstig bedreigd worden.

Kampen, 21 Juni 1915.

J. D. C. KOCH.

BAL MASQUÉ VAN ZIEKENBRIEFJES ?

On-elegant, deze vergelijking van collega SNOECK HENKEMANS, on-elegant en onbeleefd zijn terminologie, waar hij de handelwijze der leden onzer afdeeling (immers gegrond op ettelijke uitspraken onzer Maatschappij) bestempelt met den naam „comédie”, „gebrek aan ernst”, zegt, dat zij een „vertooning” is, die niet overeenkomt met de „waardigheid van den geneeskundigen stand”.

Zou de geachte inzender het prettig vinden, als wij in hetzelfde zog gingen varen en spraken van „ambtenaarskortzichtigheid” en diergelijke? Wij zullen het niet doen, om de dood-eenvoudige reden, dat wij het niet noodig hebben. Wij laten de feiten optreden (een „bal nu” der feiten zou ik haast willen zeggen) en voor zichzelf spreken.

Inderdaad hebben de briefjes, waarin alleen het begin en eind der behandeling wordt aangegeven, geen groote waarde voor den werkgever. Hij zal dus verstandig doen ze niet te vragen. En hij blijkt zoo verstandig. In onze afdeeling worden deze briefjes bijna niet gevraagd, door het grootste werklieden-ziektefonds hier te Meppel worden zij in het geheel niet gevraagd . . . en de directie van dit ziektefonds constateert na invoering der eigen contrôle een afneming van het aantal ziektedagen en wenscht den vroegeren toestand niet terug.

De praktijk wordt dus, dat geen enkel ziektebriefje meer wordt afgegeven. Waar collega HENKEMANS zijn bewering vandaan haalt, dat wij bereid zijn meer verklaringen dan die van het begin en einde der behandeling af te geven, als die „worden gevraagd door personen en instellingen, en die dan tegen betaling”, is mij een raadsel. Niemand onzer denkt eraan.

De ervaring leert ons (collega STAVERMAN te Vlissingen kwam het schitterend bevestigen in het vorige nummer), dat onze weg de goede is en dat alle afdeelingen dien moeten inslaan.

Meppel, 22 Juni 1915.

JUL. LEYDESDORFF.

HET ONDERSTEUNINGSFONDS.

I.

Het schrijven van collega JUDA heeft mij niet overtuigd. „De meeste gevallen komen niet voort uit zorgeloosheid, maar door tegenspoed en vroegtijdig overlijden”. Dit betwijfel ik, en collega JUDA levert het bewijs niet zijner stelling. Wanneer hij, met kennis van zaken, kan verklaren, dat zij, die zelf (of wier vrouw en kinderen) geldelijken steun uit het fonds hebben gekregen, en tegen invaliditeit en tegen overlijden verzekeringen hadden gesloten (ik wil de grootte der verzekering nog daarlaten), dan zou blijken, dat de zorgeloosheid niet zóó groot is als volgens mijn meening (en ervaring) het geval schijnt te zijn. Het zou m. i. dan zeer in het belang van het fonds zijn, wanneer in het *Tijdschrift*, zonder namen te noemen, een casuïstiek kon worden opgenomen, waaruit men duidelijk kon zien, dat in de meeste gevallen van zorgeloosheid niet mag worden gesproken.

Maar wanneer dat werkelijk het geval blijkt te zijn, dan behoort m. i. de ondersteuning krachtadiger te zijn, en het fonds bijv. versterkt te worden door gedwongen, aanzienlijke, bijdragen, bijv. naar gelang van ieders inkomsten.

Het bedelen in (niet bij) het publiek heb ik bijgewoond hier te Apeldoorn, gedurende den feestmaaltijd in hôtél Röge, d. w. z. onder de veranda, ten aanhoore en aanschouwe van het toegelopen volk; collega JUDA zal mijn verklaring wel niet in twijfel trekken.